

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 800/2013-31

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. decembra 2013 predbežne prerokoval sťažnosť M. Š., t. č. vo väzbe, zastúpeného Advokátskou kanceláriou M. a partneri, s. r. o., B., konajúcou prostredníctvom konateľ a advokáta JUDr. O. M., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 2, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. c), čl. 5 ods. 2 a čl. 6 ods. 1 a ods. 3 písm. a) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Špecializovaného trestného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. PK-2 T/14/2013 a jeho uznesením z 1. augusta 2013 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Tost 28/2013 a jeho uznesením z 8. augusta 2013, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. Š. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. septembra 2013 doručená sťažnosť M. Š., t. č. vo väzbe (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného Advokátskou kanceláriou M. a partneri, s. r. o., B., konajúcou prostredníctvom konateľ a advokáta JUDr. O. M., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 2, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 38

ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. c), čl. 5 ods. 2 a čl. 6 ods. 1 a ods. 3 písm. a) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Špecializovaného trestného súdu (ďalej len „špecializovaný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. PK-2 T/14/2013 a jeho uznesením z 1. augusta 2013 (ďalej aj „napadnuté uznesenie špecializovaného súdu“) a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Tost 28/2013 a jeho uznesením z 8. augusta 2013 (ďalej aj „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“).

Zo sťažnosti a z jej príloh okrem iného vyplýva, že sťažovateľ bol väzobne stíhaný v inej trestnej veci z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, pričom na základe príkazu predsedu senátu špecializovaného súdu sp. zn. PK-2 T 29/2013 z 31. júla 2013 bol prepustený na slobodu.

Sťažnosť sa týka trestnej veci vedenej špecializovaným súdom pod sp. zn. PK-2 T 14/2013. V tejto trestnej veci už bola podaná 10. mája 2013 obžaloba prokurátorom Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky; sťažovateľ je v nej spolu s ďalšími obvinenými stíhaný v trestnej veci pre zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona a pre obzvlášť závažný zločin hrubého nátlaku podľa § 190 ods. 1 a ods. 5 písm. c) Trestného zákona.

Predsedníčka senátu konajúca v trestnej veci sťažovateľa vedenej špecializovaným súdom pod sp. zn. PK-2 T 14/2013, majúca vedomosť o prepustení sťažovateľa na slobodu v inej trestnej veci (na základe príkazu predsedu senátu špecializovaného súdu sp. zn. PK-2 T 29/2013 z 31. júla 2013, pozn.), opatrením sp. zn. PK-2 T 14/2013 z 31. júla 2013 nariadila termín neverejného zasadnutia na 1. august 2013 o 9.00 h v budove špecializovaného súdu, predmetom ktorého malo byť rozhodovanie o väzbe sťažovateľa v trestnej veci vedenej špecializovaným trestným súdom pod sp. zn. PK-2 T 14/2013. Na zabezpečenie úspešnosti vykonania tohto úkonu – neverejného zasadnutia o rozhodovaní o väzbe – vydala predsedníčka senátu špecializovaného súdu rozkaz na predvedenie sťažovateľa podľa § 120 ods. 3 Trestného poriadku, o vykonanie ktorého požiadala v súlade

§ 120 ods. 4 Trestného poriadku Prezídium Policajného zboru, Národnú kriminálnu agentúru, Národnú protizločineckú jednotku, expozitúru Bratislava (ďalej len „policajný orgán“).

Na neverejnom zasadnutí špecializovaný súd, postupujúc primerane podľa § 72 ods. 2 Trestného poriadku, sťažovateľa za účasti obhajcu a prokurátora vypočul k jednotlivým dôvodom a okolnostiam väzby a uznesením sp. zn. PK-2 T 14/2013 z 1. augusta 2013 ho vzal do väzby z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. a) a c) Trestného poriadku.

V napadnutom uznesení špecializovaného súdu sa okrem iného uvádza:

„Dňa 31. 07. 2013 boli súdu doručené príkazy Špecializovaného trestného súdu, ktorými v trestnej veci vedenej na Špecializovanom trestnom súde pod sp. zn. PK-2 T/29/2013 boli obvinení M. A. a M. Š. prepustení toho istého dňa z väzby na slobodu...

Bezprostredne po vydaní príkazov na prepustenie obvinených Š. a A. z väzby na slobodu v trestnej veci vedenej pod sp. zn. PK-2 T/29/2013 predsedníčka senátu využívajúc oprávnenia dané ust. § 253 ods. 1 Tr. por. a § 2 ods. 6 Tr. por. nariadila neverejné zasadnutie na deň 01. 08. 2013 za účelom preskúmania dôvodnosti a rozhodovania o väzbe obžalovaných Š. a A. v predmetnej trestnej veci vedenej na Špecializovanom trestnom súde pod sp. zn. PK-2 T/14/2013. Za účelom úspešného vykonania tohto úkonu v súlade s ust. § 120 ods. 3 Tr. por. dňa 31. 07. 2013 vydala rozkaz na predvedenie obžalovaných.

... Obžalovaný M. Š. uviedol, že trvalé bydlisko má hlásené na M., avšak pred vzatím do väzby do 15. 11. 2011 sa zdržoval bez prihlásenia v Bratislave na adrese: ... Na výzvu súdu, aby uviedol adresu na doručovanie písomnosti sa obžalovaný vyjadril tak, že písomnosti sa mu majú doručovať na adresu advokátskej kancelárie obhajcu, ktorý ho v tejto veci obhajuje, a že následne dodal, že i na adresu jeho trvalého bydliska, na ktorej žije jeho matka, ktorú údajne 20 mesiacov nevidel a ktorá má zdravotné problémy. Ďalší jeho súrodenci sa nachádzajú v zahraničí. Zastáva názor, že dôvody jeho väzobného trestného stíhania neexistujú, pretože pred vzatím do väzby žil riadnym životom, zdržiaval sa buď v mieste trvalého bydliska, alebo na adrese ..., kde vlastnil nehnuteľnosť a bol tam i zadržaný príslušníkmi polície. Poukázal pritom na výpoveď poškodeného P. T.,

ktorý pri opätovnom výsluchu uviedol, že sa mu nikto z obvinených násilím hrozbou násilia alebo hrozbou inej ťažkej ujmy nevyhrážal, ani ho k ničomu nenútil. Má za to, že neboli naplnené znaky objektívnej stránky skutkovej podstaty obzvlášť závažného zločinu, za ktorý naň bola podaná obžaloba. Nie je uňho daný dôvod kolúznei ani preventívnej väzby, pretože sa nikdy trestnej činnosti nedopustil. Pred vzatím do väzby bol zamestnancom v obchodnej spoločnosti P. s. r. o. v B. s mesačným príjmom v sume okolo 600,-, predtým bol súkromným podnikateľom a pôsobil i v ozbrojených silách SR. Je slobodný, bezdetný, nemá žiadnu vyživovaciu povinnosť.

... Na obžalovaného M. Š. bola podaná obžaloba za jeden zločin a za obzvlášť závažný zločin, za ktorý v prípade uznania viny hrozí trest odňatia slobody dvadsať až dvadsaťpäť rokov alebo doživotie.

... Z citovaných zákonných ustanovení vyplýva, že celková lehota väzby v prípravnom konaní spolu s väzbou v konaní pred súdom v predmetnej trestnej veci, v ktorej bola podaná obžaloba, u oboch obžalovaných nesmie presiahnuť 48 mesiacov.

Súd skúmal, či dôvody väzby u obžalovaných M. A. a M. Š. v zmysle § 71 ods. 1 Tr. por. sú dané. Už svojim rozhodnutím, ktorým na verejnom zasadnutí po predbežnom prejednaní obžaloby dňa 8. júla 2013 nariadil hlavné pojednávanie, určil rozsah a spôsob dokazovania, dospel k záveru, že zistené skutočnosti s istou mierou pravdepodobnosti nasvedčujú tomu, že skutky, pre ktoré bolo začaté trestné stíhanie, boli spáchané, majú znaky trestného činu, sú dôvody na podozrenie, že tieto skutky spáchali obžalovaní. Súd ďalej skúmal, či z konania obžalovaných, prípadne ďalších konkrétnych skutočností vyplýva dôvodná obava predpokladaná v dôvodoch väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a), b), c) Tr. por. Súd mal pritom na zreteli, že väzba plní vždy len zaisťovaciu funkciu, v žiadnom prípade nie sankčnú.

Súd zastáva názor, že na strane obž. M. Š. sú konkrétne skutočnosti zakladajúce obavu zo skrývania sa, či úteku, čím je u neho daný dôvod útekovej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) Tr. por. Samotnou konkrétnou skutočnosťou je vysoký stupeň závažnosti trestnej činnosti, pre ktorú je obžalovaný stíhaný a ktorý nachádza odraz v hroziacej trestnej sadzbe trestu odňatia slobody v rozpätí 20 až 25 rokov alebo trestu odňatia slobody na doživotie. Súd zhodnotil túto okolnosť v súvislosti s osobnými pomermi obžalovaného Š. Pritom vzal do úvahy, že obžalovaný je slobodný a bezdetný, pred vzatím do väzby v inej trestnej veci sa

zdržiaval na viacerých miestach, a to aj bez prihlásenia. I keď tvrdil, že jeho matka má zdravotné problémy a je predpoklad potreby starostlivosti o ňu z jeho strany, súd neprehliadol jeho vyjadrenie, že matku nevidel 20 mesiacov. Z toho súd dôvodí, že prípadná zmieňovaná starostlivosť je dosiaľ zabezpečovaná iným spôsobom, a nie je vylúčené, že by sa tak mohlo diať i do budúcnosti. Súd na strane obžalovaného Š. nezistil povinnosti takého charakteru, ktoré by ho viazali na jedno konkrétne miesto a nezistil, že by na území Slovenskej republiky mal reálne podložený uspokojujúci zdroj obživy pochádzajúci z legálnej pracovnej činnosti. Hroziaci trest by nepochybne vytváral tlak i na jeho prípadne sociálne a rodinné väzby a i z tohto dôvodu by mohol vykonať kroky smerujúce k úteku, či utajovania miesta svojho pobytu. Táto úvaha súdu je podporená tvrdením svedka V. M., ktorý uviedol, že mali dohodnutý postup v prípade vznesenia obvinenia tak, že členovia skupiny mali obmedziť vzájomné kontakty, vypnúť telefóny a utajiť miesto pobytu. Tieto skutočnosti zakladajú vysoký stupeň pravdepodobnosti, že obž. Š. by v prípade ponechania na slobode ušiel mimo územia tohto štátu, alebo by sa tu skrýval, čím by sa stal fyzicky nedosiahnuteľný pre potreby súdneho konania. V dôsledku toho by hrozilo, že súdne konanie by bolo sťažené alebo dokonca zmarené, obž. Š. by sa stal nepostihnuteľný a túto trestnú vec by nebolo možné spravodlivo a v primeranej lehote prejednať súdom, čím by došlo k porušeniu zásady trestného konania danej § 2 ods. 7 Tr. por. Táto obava súdu je umocnená i reakciou obžalovaného na otázku súdu súvisiacu s adresou na doručovanie písomnosti, kedy spontánne uviedol adresu advokátskej kancelárie obhajcu, ktorý ho v tejto veci na základe splnomocnenia obhajuje a až následne dodal i adresu svojho trvalého pobytu.

... Súd zastáva názor, že u oboch obžalovaných sú konkrétne skutočnosti zakladajúce obavu z pokračovania v trestnej činnosti, čím je u nich daný dôvod preventívnej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Tr. por. Obavu, že by obžalovaní opakovali druhovo rovnakú trestnú činnosť, pre ktorú sú v predmetnej trestnej veci obžalovaní, vyvodzuje z faktu, že sa im na základe dôvodného podozrenia kladie za vinu spáchanie viacerých činov majúcich povahu zločinov a obzvlášť závažných zločinov, ktorých sa mali dopúšťať dlhodobo a opakovane a ich konanie mohlo byť motivované snahou o získavanie finančných prostriedkov. Súd skúmal majetkové pomery obžalovaných a zdroj ich príjmov... U obžalovaného Š. súd vzal do úvahy jeho vyjadrenie o výške mesačného príjmu z pracovného

pomeru pred jeho vzatím do väzby v inej trestnej veci (600 €) a porovnal takto zistenú skutočnosť s jeho osobnými a majetkovými pomermi. Obžalovaný sa vyjadril, že vlastní nehnuteľnosť v Bratislave, v ktorej žil, pričom je všeobecne známou skutočnosťou, že hodnota nehnuteľností v tejto lokalite Slovenska je vysoká. Súd po zhodnotení týchto skutočností má za to, že výška jeho príjmov z legálnej pracovnej činnosti nezodpovedá jeho majetkovým pomerom a i z tejto skutočnosti dôvodí obavu, že by si do budúcnosti mohol zabezpečovať prostriedky k životu druhovo rovnorodou trestnou činnosťou. Súd v kontexte skutočností vyplývajúcich z podanej obžaloby a z dôkazov vykonaných v prípravnom konaní dôvodne predpokladá, že by si obidvaja obžalovaní prostriedky k životu naďalej mohli zabezpečovať i z nelegálnych príjmov. Pritom prihliadal na povahu, rozsiahlosť, závažnosť a dlhodobé páchanie trestnej činnosti kladenej obžalovaným za vinu.“

Proti napadnutému uzneseniu špecializovaného súdu podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 6 Tost 28/2013 z 8. augusta 2013 tak, že ju zamietol. V napadnutom uznesení najvyššieho súdu sa okrem iného uvádza:

«Vychádzajúc z oboch podaných sťažností, ako i argumentácie obhajoby na neverejnom zasadnutí konanom 01. augusta 2013, možno konštatovať, že väčšina námietok tu predložených smeruje voči konaniu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia, pričom poukazuje na jeho údajnú nezákonnosť, a tým aj nezákonnosť následného rozhodnutia. K tomu považuje sťažnostný súd za potrebné uviesť nasledovné.

Predvedenie je trestnoprocesný inštitút, ktorého účelom je zabezpečenie prítomnosti obvineného (resp. svedka) na výsluchu alebo inom procesnom úkone. Pod takýmto „iným úkonom“ v zmysle § 120 Tr. por. treba pritom rozumieť o. i. aj konanie a rozhodovanie o väzbe obvineného.

V posudzovanom prípade bol aplikovaný postup podľa § 120 ods. 3 Tr. por., t. j. predvedenie bez predchádzajúceho predvolania. Ako vyplýva zo znenia uvedeného ustanovenia, jeho aplikovanie vyžaduje v podstate splnenie jedinej podmienky, a to potrebu úspešného vykonania úkonu trestného konania. Zákon uvádza aj konkrétne príklady, ide však len o exemplifikatívny výpočet („najmä“), a teda nie je vylúčená ani iná skutočnosť. Obvineného je možné predviesť bez predchádzajúceho predvolania, ak sú na to naliehavé dôvody procesnej povahy.

Pri použití predmetného inštitútu nepochybne dochádza k obmedzovaniu osobnej slobody obvineného. Hoci maximálna možná dĺžka takéhoto obmedzenia nie je v zákone explicitne stanovená, je zrejmé, že musí ísť o lehotu kratšiu, ako by tomu bolo v prípade zadržania obvineného, resp. jeho zatknutia na základe príkazu na zatknutie, ktorých aplikácia inak mimochodom v posudzovanej veci vzhľadom na nesplnenie zákonných podmienok neprichádzala do úvahy. Možno uviesť, že kým väzba predstavuje najzávažnejší zásah do osobnej slobody obvineného, predvedenie je z tohto pohľadu zásahom najmiernejším.

Zásah do osobnej slobody obvineného pri jeho predvedení musí byť primeraný účelu použitia tohto inštitútu, ktorým je, ako už bolo aj skôr zmienené, zaistenie osoby pre potreby vykonania určitého úkonu trestného konania. Takúto „primeranosť“ posudzuje súd vzhľadom na všetky okolnosti konkrétneho prípadu, rešpektujúc zároveň zásadu primeranosti a zdržanlivosti v zmysle § 2 ods. 2 Tr. por., ako i to, že každé takéto obmedzenie môže trvať len nevyhnutný čas.

Rýchlosť, s akou je osoba predvedená pred sudcu, musí byť posudzovaná so zreteľom k účelu čl. 5 a jeho významu v systéme Dohovoru, ktorým je predovšetkým ochrana proti svojvoľnému zbaveniu slobody (Brogan a ďalší proti Spojenému kráľovstvu, rozsudok pléna, 29. november 1988, č. 11209/84, § 58).

V súvislosti s posúdením zákonnosti a dôvodnosti postupu predchádzajúceho vydaniu napadnutého rozhodnutia (ust. § 120 ods. 3 Tr. por.), a v rámci toho potom i s ohľadom na rýchlosť, s akou boli obžalovaní M. Š. a M. A. predvedení pred prvostupňový súd za účelom rozhodovania o ich príp. väzobnom stíhaní v trestnej veci, sp. zn. PK-2 T 14/2013, je potrebné upriamiť pozornosť - okrem už vyššie uvedeného - na niekoľko skutočností.

Obaja obžalovaní majú byť členmi zločineckej skupiny, páchajúcej dlhodobu závažnú trestnú činnosť. M. Š. mal pritom stáť na vrchnom a M. A. na strednom stupni hierarchie tejto skupiny. Obaja sú obvinení z viacerých trestných činov, medzi nimi aj za obzvlášť závažné zločiny, za ktoré im v prípade uznania viny hrozí vysoký trest (trest odňatia slobody na dvadsať až dvadsaťpäť rokov alebo doživotie).

Obžalovaný M. Š. bol predvedený z ÚVV a ÚVTOS I., kde si predtým vykonával väzbu v inej trestnej veci, obžalovaný M. A. z ÚVV a ÚVTOS P., kde sa rovnako nachádzal z dôvodu výkonu väzby v inej trestnej veci. Obaja boli riadne informovaní o účele ich

predvedenia, pričom do času konania neverejného zasadnutia boli umiestnený v cele policajného zaistenia Krajského riaditeľstva PZ v B.

O konaní neverejného zasadnutia dňa 01. august 2013 o 09.00 hod. na Špecializovanom trestnom súde v Pezinku, predmetom ktorého malo byť rozhodovanie o väzbe obžalovaných v trestnej veci, sp. zn. PK-2 T 14/2013, boli deň vopred upovedomení tak prokurátor ako aj obhajcovia oboch obžalovaných.

Po zvážení všetkých okolností posudzovaného prípadu, majú na pamäti, že zásah do osobnej slobody obvineného je možný len v súlade so zákonom, pri dodržaní zásady primeranosti a zdržanlivosti, uvedomujúc si ale zároveň verejný záujem na náležitom zistení trestných činov a spravodlivom potrestaní ich páchatel'ov (§ 1 Tr. por.), či záujem na urýchlennom rozhodovaní danej veci (na neverejnom zasadnutí predsedníčka senátu podotkla, že chce vo veci postupovať urýchlene, čomu zodpovedá i jej predchádzajúci postup, keď ani nie po dvoch mesiacoch od podania obžaloby došlo k jej predbežnému prejednaniu, na ktorom následne určila prvý termín hlavného pojednávania už na 12. august 2013, posledný na 21. november 2013), nemožno podľa názoru najvyššieho súdu hovoriť ani u jedného z obžalovaných o zrejme svojvoľnom zbavení osobnej slobody. Inštitút predvedenia nebol zneužitý na iný, než zákonom stavený účel, pričom tiež lehotu pozbavenia osobnej slobody treba považovať s ohľadom na všetky vyššie zmienené skutočnosti za primeranú.

Jediné, čo možno v tomto smere vytknúť súdu prvého stupňa je snád' nesprávne poukazovanie i na ust. § 120 ods. 1 Tr. por., nakoľko toto práve na rozdiel od použitej výnimky stanovenej v odseku 3 poukazuje na potrebu predchádzajúceho, riadne a včasne doručeného predvolania tiež spolu s upozornením na následky nedostavenia sa. Aj napriek uvedenému je však ale z predložených materiálov zrejmé, že súd mal v úmysle postupovať a aj postupoval v súlade s § 120 ods. 3 Tr. por., t. j. bez predchádzajúceho predvolania, nakoľko to považoval za potrebné pre úspešné vykonanie úkonu.

Ďalšia výhrada obhajoby smerovala potom k tomu, že rozhodovanie o väzbe obžalovaných v danom prípade neprichádzalo ani do úvahy, nakoľko osobná sloboda týchto bola obmedzená skôr, ako boli de facto prepustení z väzby na slobodu v inej trestnej veci. Nakoľko ani nestihli prekročiť hranicu väznice, príkaz na ich prepustenie nebol fakticky realizovaný.

Najvyšší súd na rozdiel od názoru obhajoby nevidí v posudzovanom konaní žiadnu nezákonnosť, a to ani v prípade, ak k obmedzeniu obžalovaných došlo v skutočnosti ešte za bránami väznice. Príslušníci PZ konali v súlade s ust. § 120 ods. 4 Tr. por. na podklade žiadosti predsedníčky senátu o ich predvedenie, doručenej im ešte v čase, keď sa obžalovaní nachádzali vo väzbe, pričom obžalovaní boli riadne oboznámení s dôvodom obmedzenia ich osobnej slobody (boli im doručené „rozkazy na predvedenie“).

V praxi dochádza k viacerým takým obdobným situáciám, keď je obvinený len formálne prepustený z väzby, aby bolo zároveň nariadené jeho dodanie do výkonu trestu odňatia slobody (je fakticky iba premiestnený, resp. prevezený z ústavu na výkon väzby do ústavu na výkon trestu), resp. tiež opačne, keď je obvinený prepustený z výkonu trestu a automaticky nastupuje do výkonu väzby (prichádza do úvahy napr. v prípade postupu dovolacieho súdu podľa ust. § 380 ods. 2 Tr. por.). Takéto obmedzovanie osobnej slobody bez prerušenia nemožno pritom považovať za nezákonné (vid' k tomu i rozhodnutie ESLP vo veci Wenner v. Slovensko, 23. november 2010, č. 14579/05).».

Vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy najvyšší súd v napadnutom uznesení uviedol:

„... Špecializovaný trestný súd v danej veci zároveň konal v zákonom zložení, keďže namiesto chýbajúceho člena príslušného senátu (z dôvodu čerpania dovolenky) bol na spolurozhodovanie o väzbe obžalovaných opatrením predsedu súdu č. 14 z 31. júla 2013, č. Spr 280/2012, správne určený sudca zo zastupujúceho senátu IT v zmysle Rozvrhu práce na rok 2013 (vid' zväzok XXV, č. 1. 7949). Náhradný sudca v zmysle § 246 Tr. por. sa ustanovuje za iným účelom, a to len na hlavné pojednávanie, preto takýto spôsob nahradenia absentujúceho člena senátu 2 T neprichádzal do úvahy.“

Vo vzťahu k namietanému porušeniu práv na obhajobu najvyšší súd v napadnutom uznesení uviedol:

«... Čo sa týka potom zo strany obhajcu obžalovaného M. Š. avizovaného porušenia práva na obhajobu, zásady kontradiktórnosti konania ako i rovnosti strán tým, že mu konajúca predsedníčka senátu neumožnila nahliadnutie do spisu, tak k tomu uvádza sťažnostný súd nasledovné:

Zo zápisnice z neverejného zasadnutia konaného 01. augusta 2013 ako i z CD, na ktorom je podrobne zaznamenaný celý priebeh tohto zasadnutia, vyplýva, že potom, čo predsedníčka senátu otvorila predmetné zasadnutie a zistila prítomnosť osôb, JUDr. M. požiadal o to, aby mu bolo (okrem porady s klientom, k čomu sa tunajší súd vyjadrí nižšie) umožnené nahliadnuť do spisu. Predsedníčka senátu takejto jeho žiadosti nevyhovela.

Následne podala správu o stave veci, v rámci ktorej oboznámila prítomných (obžalovaných, ich obhajcov ako i prokurátora) s:

- obžalobou prokurátora ÚŠP GP SR, sp. zn. VII/1 Gv 221/11-885, podanou na Špecializovaný trestný súd 10. mája 2013;

- tým, že 08. júla 2013 bolo nariadené verejné zasadnutie, na ktorom bolo rozhodnuté o danej obžalobe;

- oznámením prokurátora ÚŠP GP SR (doručené Špecializovanému trestnému súdu 31. júla 2013) o tom, že M. A. a iným bolo uznesením vyšetrovateľa Prezídia PZ z 22. júla 2013, sp. zn. PPZ - 477/NKA-PZ-BA-2013, vznesené obvinenie pre prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia spolupáchatelstvom podľa § 20 k § 348 ods. 1 písm. f/ Tr. zák. a iné trestné činy;

- príkazmi Špecializovaného trestného súdu z 31. júla 2013 na prepustenie oboch obžalovaných z väzby na slobodu v konaní vedenom pod sp. zn. PK-2 T 29/2013;

- s obžalobou prokurátora ÚŠP GP SR z 25. júla 2013, podanou o. i. i na M. A. a M. Š. v inej trestnej veci („hypotekárne úvery“);

- opatrením, ktorým určila vo veci, sp. zn. PK-2 T 14/2013, termín neverejného zasadnutia na 01. august 2013 o 9.00 hod., predmetom ktorého malo byť konanie a rozhodovanie o väzbe obžalovaných plus zároveň podotkla, že za účelom, aby toto konanie nebolo zmarené a aby úkon bol úspešne vykonaný bez predchádzajúceho predvolania obžalovaných podľa § 120 ods. 4 Tr. por. z dôvodov uvedených v § 120 ods. 1, ods. 3 Tr. por. požiadala Prezídium PZ, Národnú kriminálnu agentúru, Národnú protizločineckú jednotku, Expozitúru B. o predvedenie oboch obžalovaných;

- s „rozkazmi na predvedenie“ obžalovaných (požiadala, aby im tieto boli príslušníkmi PZ doručené);

- tým, že o konaní neverejného zasadnutia, predmetom ktorého bude rozhodovanie o väzbe v trestnej veci, sp. zn. PK-2 T 14/2013, boli 31. júla 2013 faxom upovedomení obhajcovia oboch obžalovaných;

- a napokon s i tou informáciou, že predseda Špecializovaného trestného súdu bol požiadaný o určenie sudcu na spolurozhodovanie v tejto veci.

K takejto podrobne podanej správe sa následne vyjadrili obhajcovia oboch obžalovaných.

Ďalej je možné z obsahu predloženého spisu zistiť, že... JUDr. M. je obhajcom obžalovaného M. Š. v danej veci od 4. apríla 2012 (zv. VII, č. 1. 1871).

Obaja obhajcovia sa i spolu so svojimi klientmi v súlade so zákonom zúčastnili záverečného preštudovania spisu, pri ktorom navyše JUDr. M. požiadal o prefotenie celého dovtedajšieho spisového materiálu, čomu bolo aj vyhovené (zv. č. XXIV, č. 1. 6995).

Obžaloba bola aj spolu s výzvou v zmysle § 240 ods. 3 Tr. por. riadne doručená tak obžalovaným ako aj ich obhajcom.

Obžalovaní aj spolu so svojimi obhajcami boli 08. júla 2013 prítomní na verejnom zasadnutí o predbežnom prejednaní obžaloby, kde bola táto „prijatá“ a došlo k nariadeniu hlavného pojednávania.

Najvyšší súd po podrobnom prieskume predloženého spisového materiálu teda dospel k takému záveru, že i námietka o porušení práva obžalovaného M. Š. na obhajobu z dôvodu neumožnenia jeho obhajcovi nahliadnúť do spisového materiálu na konanom neverejnom zasadnutí je neopodstatnená, nakoľko - ako je zrejmé z vyššie uvedeného - obhajoba bola dostatočným spôsobom oboznámená so všetkými dokumentmi umožňujúcimi jej popierať dôvodnosť či zákonnosť pozbavenia osobnej slobody obžalovaných.

Obhajcovia zastupujú obžalovaných v danej veci už dlhšiu dobu. Majú prehľad o úkonoch vykonaných v rámci prípravného konania, pričom obhajca obžalovaného Š. má okrem toho k dispozícii i fotokópiu kompletného vyšetrovacieho spisu. Bola im doručená obžaloba a boli rovnako prítomní i pri jej predbežnom prejednaní. So všetkými ostatnými materiálmi, resp. informáciami pochádzajúcimi z neskoršieho času a majúcimi bezprostredný vzťah k predmetnému rozhodovaniu o väzbe obžalovaných (žurnalizované najmä vo zv. XXV) boli títo zo strany predsedníčky senátu podrobne oboznámení na

začiatku neverejného zasadnutia konaného 01. augusta 2013 (pred samotným výsluchom obžalovaných).

ESLP vyžaduje, aby boli zásadné informácie pre posúdenie zákonnosti väzby určitej osobe vždy poskytnuté jej právnomu zástupcovi spôsobom prispôbeným danej situácii; obhajoba teda musí byť upovedomená o stanoviskách podaných štátnym zastupiteľstvom a mať reálnu možnosť sa k nim vyjadriť (rozsudok Knebi v. Česká republika, 28. október 2010, č. 20157/05, § 81). Právo na kontradiktóme konanie možno zaistiť predovšetkým tým, že orgány činné v trestnom konaní (resp. v našom prípade i súd) obhajobu aktívnym spôsobom zoznámia s určitým dokumentom, ktorý je dôležitý pre posúdenie zákonnosti väzby, alebo jej aspoň umožnia sa s týmto dokumentom zoznámiť prostredníctvom nahliadnutia do spisu.

Z rozhodnutí ESLP vyplýva, že súd skúma, či obvinený (obhajoba) bol, resp. nebol dostatočne informovaný o podstatných právnych a skutkových dôvodoch svojho zatknutia, čo by mu bránilo spochybníť zákonnosť svojej väzby.

S poukazom na vyššie uvedené je teda zrejmé, že odmietnutím nazretia do spisu na neverejnom zasadnutí nedošlo k porušeniu žiadnych práv obhajoby. Ba práve naopak, súdom zvolený spôsob oboznámenia prítomných s podstatnými informáciami možno považovať vzhľadom na okolnosti prípadu za najvhodnejší a plne v súlade so zásadou kontradiktórnosti konania či rovnosti strán. Takto bola s relevantnými časťami spisu oboznámená nielen obhajoba (obžalovaní s obhajcami), ale i prokurátor (v danom prípade sa nekonalo na podklade jeho návrhu), ktorí sa mali možnosť k nim aj vyjadriť.

Treba si uvedomiť, že rozhodovanie o väzbe má isté špecifiká, predovšetkým je potrebné postupovať urýchlene, a z toho vychádza potom i vyššie zmienená rozhodovacia činnosť ESLP, ktorá zároveň dbá na plné zachovanie práv obhajoby.

O tom, že námietky JUDr. M. sú len účelové, svedčí i tá skutočnosť, že tento právo nahliadnuť do spisu už neskôr nevyužil, hoci ho aj predsedníčka senátu upozornila na to, že spis mu bude sprístupnený na nahliadnutie kedykoľvek počas úradných hodín súdu. Rovnako tak mohol využiť túto možnosť i v čase, keď sa príslušný spisový materiál nachádzal na najvyššom súde z dôvodu podaných sťažností. Zjavne však nepotreboval žiadne iné informácie, potrebné k účinnému napadnutiu zákonnosti väzby svojho klienta

(vid' i ním kvalifikovane spísané odôvodnenie na neverejnom zasadnutí zhlásenej sťažnosti).

Porušenie práva na obhajobu však JUDr. M. namietal i v inej súvislosti, a to konkrétne s ohľadom na odopretie mu porady s klientom konajúcou predsedníčkou senátu.

Tu najvyšší súd zdôrazňuje v prvom rade tú skutočnosť, že podstatou práva na obhajobu je zabezpečiť úplnú ochranu zákonných záujmov a práv obvineného, v súvislosti s daným väzobným rozhodovaním mu potom najmä reálne umožniť účinne sa brániť proti vzatiu do väzby.

Je pravdou, že obhajca obžalovaného M. Š. požiadal o poradu so svojim klientom, a to konkrétne na začiatku neverejného zasadnutia, a tiež je pravdou i to, že predsedníčka senátu tejto jeho žiadosti nevyhovela. Následne na to podala podrobnú správu o stave veci, ku ktorej sa vyjadrili i advokáti oboch obžalovaných, upozorňujúc vo svojich prejavoch predovšetkým na nemožnosť vykonať dané zasadnutie. Nasledovala prestávka v trvaní takmer 20 minút. Až po tomto prerušení neverejného zasadnutia (podľa zápisnice trvalo presne od 10.20 hod do 10.37 hod.), ktorí obhajcovia obžalovaných mohli a aj s najväčšou pravdepodobnosťou využili na poradu so svojimi klientmi, došlo k výsluchom jednotlivých obžalovaných.

Po tom, čo sa pokračovalo v prerušenom zasadnutí už nik z obžalovaných a ani ich obhajcov nežiadal o čas na poradu. Výsluchy boli vykonané zákonným spôsobom, prítomní mali možnosť sa vyjadrovať a klásť vypočúvaným otázky. Po skončení týchto výsluchov (ako je zrejmé zo zvukovej nahrávky) sa predsedníčka spýtala, či je potrebný čas na prípravu záverečných návrhov, resp. poradu s obžalovanými, na čo zareagoval len jeden z advokátov (podľa hlasu ide pravdepodobne o JUDr. M.), že jeho klient na porade netrvá. Nik iný sa neozval.

Vzhľadom na vyššie popísané skutočnosti, tiež s poukazom na to, že obhajca obžalovaného M. Š. už ani raz počas zasadnutia nepožiadaval o poradu so svojim klientom (ako najadekvátnejšie by sa pritom zdalo byť ešte pred jeho samotným výsluchom), pričom jej neumožnenie na začiatku neverejného zasadnutia vytkol súdu až po vyhlásení napadnutého uznesenia, sa javí byť potom i táto obhajobná námietka ako účelová.

Bez ohľadu na to zastáva však najvyšší súd po zvážení všetkých už skôr zmienených okolností ten názor, že v posudzovanom prípade boli obžalovaným ako aj ich obhajcom

riadne zabezpečené všetky práva na účelný výkon obhajoby. Mali aj primeraný čas na prípravu sa na výsluch, a to dokonca až potom, čo boli zo strany predsedníčky senátu oboznámení so všetkými dôležitými informáciami vzťahujúcimi sa k predmetu rozhodovania (JUDr. M. žiadal o poradu ešte pred oboznámením správy o stave veci).

Ďalej sťažnostný súd súhlasí s napadnutým rozhodnutím aj v tom smere, že doteraz vo veci zabezpečené dôkazy nasvedčujú tomu, že tak M. A. ako i M. Š. sú naďalej dôvodne podozriví zo spáchania stíhaných skutkov, ktoré zároveň v súčasnosti vykazujú všetky znaky vyššie uvedených trestných činov. Vzhľadom na to, že bola vo veci podaná obžaloba (táto bola prvostupňovým súdom aj prijatá a bolo vytyčené hlavné pojednávanie), možno navyše hovoriť o vyššom stupni dôvodnosti podozrenia.

Tu treba zdôrazniť, že v súvislosti s väzobným rozhodovaním sa dôkazy nevyhodnocujú takým spôsobom, ako je tomu pri meritórnom rozhodovaní. Postačuje, ak doteraz zistené skutočnosti nasvedčujú tomu, že skutky, pre ktoré bolo začaté trestné stíhanie, boli spáchané, naplňajú znaky konkrétnych trestných činov a zároveň existuje dôvodné podozrenie, že na týchto sa podieľali aj obžalovaní (ust. § 71 ods. 1 Tr. por.). Uvedeným konštatovaním pritom v žiadnom prípade nedochádza k prejudikovaniu ich viny (jej jednoznačné ustálenie prichádza do úvahy až po vykonaní všetkých potrebných dôkazov na hlavnom pojednávaní).»

Vo vzťahu k jednotlivým väzobným dôvodom sa v napadnutom uznesení najvyššieho súdu najmä uvádza:

„Prvostupňovému súdu nemožno rovnako čo vytknúť ani pokiaľ ide o ustálenie existencie jednotlivých väzobných dôvodov v prípade oboch obžalovaných. I najvyšší súd má totiž za to, že u obžalovaného M. Š. sú dané také konkrétne skutočnosti, z ktorých vyplýva dôvodná obava, že ujde alebo sa bude skrývať, aby sa tak vyhol trestnému stíhaniu resp. trestu, ako i skutočnosti, zakladajúce dôvodnú obavu z pokračovania v trestnej činnosti (§ 71 ods. 1 písm. a/, písm. c/ Tr. por.)...

A keďže odôvodnenie napadnutého rozhodnutia možno považovať v tomto ohľade navyše i za dostatočne vyčerpávajúce (čo sa týka vymedzenia jednotlivých konkrétnych skutočností odôvodňujúcich obavu z vyššie uvedeného správania obžalovaných), tunajší súd naň v zásade v podrobnostiach odkazuje.

Výška hroziaceho trestu (20 až 25 rokov alebo trest odňatia slobody na doživotie), zdržiavanie sa na viacerých miestach pred vzatím do väzby v inej trestnej veci, a to aj bez prihlásenia, ako i ten fakt, že obžalovaný M. Š. nemá v podstate na území Slovenskej republiky žiadne záväzky (je slobodný, bezdetný, nemá istý uspokojujúci zdroj obživy) znamenajú v súhrne dostatočnú obavu pre konštatovanie existencie dôvodu tzv. útekovej väzby. Zároveň tiež potom správne sa v tomto smere upriamuje pozornosť i na tú skutočnosť, že na otázku súdu ohľadom adresy na doručovanie písomností v prípade prepustenia na slobodu obžalovaný zareagoval tak, že najskôr uviedol adresu advokátskej kancelárie svojho obhajcu, a až po určitej chvíli adresu svojho trvalého pobytu.

... Napokon čo sa týka posledného väzobného dôvodu uvedeného v ust. § 71 ods. 1 písm. c/ Tr. por., aj tu sa sťažnostný súd stotožňuje s poukazom na nepomer medzi príjmami obžalovaných z legálnej pracovnej činnosti a ich majetkovými pomermi, ako i s prihliadnutím na povahu, závažnosť a dlhodobý charakter trestnej činnosti, z páchania ktorej sú obaja obžalovaní dôvodne podozriví. Obavu, že by títo po prepustení na slobodu mohli pokračovať v páchaní úmyselnej trestnej činnosti obdobného charakteru, a takto si privyrábať na svoje živobytie, umocňuje potom i ten fakt, že v súčasnosti sa viacerí z členov zločineckej skupiny pohybujú na slobode. Reagujúc na sťažnostné námietky treba zároveň podotknúť, že súd v danom smere vôbec nepoukazuje na iné prebiehajúce trestné konanie.

Na margo uplatnených výhrad obžalovaných, týkajúcich sa ustálenia jednotlivých väzobných dôvodov a poukazujúcich pritom na ich predchádzajúce väzobné stíhanie, pokladá tunajší súd za nevyhnutné zdôrazniť tú skutočnosť, že v danom prípade ide o konanie v inej trestnej veci, kedy súd samostatne posudzuje opodstatnenosť jednotlivých väzobných dôvodov u každého z obžalovaných, a to práve s ohľadom na charakter a pre účely daného konania.

Vo vzťahu k maximálnej možnej lehote trvania väzby treba potom poukázať na ust. § 76 ods. 6 písm. c/ Tr. por., keďže obaja obžalovaní sú stíhaní aj za obzvlášť závažný zločin.

Správne bol taktiež ustálený aj začiatok plynutia lehoty trvania väzby u oboch obžalovaných, keďže M. Š. bola obmedzená osobná sloboda 31. júla 2013 o 14.40 hod. a M. A. toho istého dňa o 14.45 hod.“

Sťažovateľ v sťažnosti namieta nezákonnosť neverejného zasadnutia uskutočneného špecializovaným súdom 1. augusta 2013 z dôvodu, že *«súd prvého stupňa uviedol, že koná v zmysle § 72 ods. 2 Trestného poriadku s poukazom na § 253 ods. 1, § 2 ods. 6, § 301, § 304 a § 73 ods. 1 Trestného poriadku, a k tomuto procesnému postupu neboli splnené zákonné predpoklady a podmienky ustanovené v citovaných ustanoveniach Trestného poriadku... Súd prvého stupňa, bez ohľadu na nezákonnosť svojho postupu smerujúceho k porušeniu práv na obhajobu, žiadnym zákonným spôsobom nepreukázal a neodôvodnil svoj postup smerujúci k nariadeniu neverejného zasadnutia s poukazom na ustanovenie § 253 ods. 1 Trestného poriadku a § 2 ods. 6 Trestného poriadku. V zmysle § 253 ods. 1 Trestného poriadku, nevyplýva akékoľvek oprávnenie predsedu senátu, ani s poukazom na § 2 ods. 6 Trestného poriadku, vydať „rozkaz na predvedenie obžalovaných“ v súlade s § 120 ods. 3 Trestného poriadku. S poukazom na ustanovenie § 120 ods. 3 Trestného poriadku, neboli splnené žiadne zákonné podmienky k môjmu predvedeniu, z dôvodu, že je to potrebné na úspešné vykonanie úkonu, ani tie ktoré najmä zákon predpokladá, že sa skrývam, nemám trvalé bydlisko, alebo mi nie je možné doručiť predvolanie na adrese, ktorú som uviedol.»*

Sťažovateľ tvrdí, že v danom prípade mal špecializovaný súd vydať príkaz na jeho zatknutie podľa § 73 ods. 1 Trestného poriadku, t. j. že v jeho prípade nebolo možné postupovať podľa § 120 ods. 3 Trestného poriadku. V tejto súvislosti sťažovateľ uvádza: *„Pokiaľ by aj v teoretickej rovine prichádzalo do úvahy rozhodnutie o väzbe podľa § 71 ods. 1 písm. a), c) Trestného poriadku, tak v zmysle § 73 ods. 5 Trestného poriadku došlo k prekročeniu zákonnej lehoty, pretože pri obzvlášť závažných trestných činoch rozhodnutie o väzbe musí byť obžalovanému oznámené do 72 hodín od času dodaniu súdu. Inak musí byť prepustený na slobodu. Z tohto dôvodu, je dôležité upozorniť, že moja väzba v prípravnom konaní skončila dňa 15. 06 .2012, a z tohto dôvodu uplynula zákonná 72 hodinová lehota na rozhodnutie o mojej väzbe. Plynutie lehoty sa neprerušuje.“*

Sťažovateľ tiež dôvodí, že o jeho väzbe sa nemalo rozhodovať aj preto, lebo sa reálne nenachádzal na slobode, keďže nikdy nedošlo k jeho prepusteniu na slobodu v zmysle príkazu predsedu senátu špecializovaného súdu sp. zn. PK-2 T 29/2013 z 31. júla 2013,

keďže príslušníci polície obmedzili jeho osobnú slobodu ešte v priestoroch Ústavu na výkon väzby v I. Sťažovateľ sa na slobode „*neocitol ani na zlomok sekundy*“, v dôsledku čoho nebol (nemohol byť) vykonaný príkaz na jeho prepustenie na slobodu.

Sťažovateľ tvrdí, že došlo k porušeniu jeho práva na obhajobu, princípu rovnosti zbraní a kontradiktórnosti konania, keď jeho obhajcovi špecializovaný súd neumožnil nahliadnuť do spisu po začatí neverejného zasadnutia, aby sa mohol oboznámiť s tým, na základe čoho špecializovaný súd koná o väzbe sťažovateľa (keďže sťažovateľovi ani jeho obhajcovi nebol doručený žiadny návrh, resp. podnet). Sťažovateľ tiež namieta, že špecializovaný súd neumožnil jeho obhajcovi uskutočniť s ním poradu.

Vo vzťahu k jednotlivým väzobným dôvodom sťažovateľ považuje za absurdné, že bol vzatý do väzby z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. a) a c) Trestného poriadku, keď v inej jeho trestnej veci (v ktorej bol vydaný príkaz na prepustenie z väzby na slobodu) bol vo väzbe z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, pričom mu nie je zrejmé, na základe čoho sa dôvody väzby zmenili počas výkonu väzby v Ústave na výkon väzby v I.

Sťažovateľ vo vzťahu k jednotlivým väzobným dôvodom v sťažnosti ďalej uvádza: *«Odôvodnenie Špecializovaného trestného súdu v Pezinku. sp. zn. PK-2 T 14/2013 zo dňa 01. 08. 2013 vo vzťahu k dôvodom väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) je nezákonné, nakoľko poukázal na konkrétne skutočnosti zakladajúce obavu zo skrývania, či úteku, a zároveň uviedol, že konkrétnou skutočnosťou je vysoký stupeň závažnosti trestnej činnosti, pre ktorú som stíhaný a ktorý nachádza odraz v hroziacej trestnej sadzbe trestu odňatia slobody v rozpätí 20 až 25 rokov alebo trestu odňatia slobody na doživotie. Z týchto dôvodov, mi nie je zrejmé aké sú konkrétne skutočnosti, že ujdem a alebo sa budem skrývať, ak táto skutočnosť nie je ničím preukázaná, a tvrdenia súdu prvého stupňa, že som sa zdržiaval na viacerých miestach nie sú preukázané, pretože som sa zdržiaval na adrese môjho trvalého pobytu a na adrese B., kde mám nehnuteľnosť - byt vo vlastníctve, a zdržiaval som sa tu z dôvodu výkonu zamestnania. Odôvodňovať dôvod útekovej väzby s poukazom na skutočnosť, že som slobodný a bezdetný je absolútne irelevantná a nezákonná. Akékoľvek*

úvahy, ktoré ďalej rozvádza súd vo svojom odôvodnení vo vzťahu k útekovvej väzbe, sú len čisto hypotetické úvahy súdu, bez toho aby mali akýkoľvek základ a opodstatnenie z vykonaného dokazovania, a z tohto dôvodu nie je možné vôbec k týmto hypotetickým úvahám relevantne oponovať. Adresu pre doručovanie písomností do sídla advokátskej kancelárie môjho obhajcu a zároveň aj na adresu môjho trvalého pobytu, som uviedol, z dôvodu, že ako so uviedol v prípade ak by som bol v čase zamestnania na adrese B., aby nedošlo náhodou k uplynutiu určitej lehoty a z dôvodu, že som v kontakte so svojim obhajcom som to považoval za správne uviesť obe adresy, no ako som sa v súčasnosti dozvedel, táto skutočnosť bola príťažou a odôvodnením mojej útekovvej väzby.

Vo vzťahu k dôvodom väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, chcem zdôrazniť, že Špecializovaný trestný súd v Pezinku č. k. PK-2 T 14/2013 opätovne neuviedol žiadnu konkrétnu skutočnosť, ktorý by mala preukazovať, že budem pokračovať v páchaní trestnej činnosti. Súd uviedol, že nehnuteľnosť, ktorú vlastním, v ktorej som sa aj zdržiaval, (v tomto prípade si sám odporuje k dôvodom väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) trestného poriadku, nakoľko uviedol, že som sa nezdržiaval na jednom mieste), že hodnota tejto nehnuteľnosti je „vysoká“ a že výška mojich príjmov z legálnej pracovnej činnosti nezodpovedá mojim majetkovým pomerom a z tejto skutočnosti vyplýva obava, že by som si do budúcnosti mohol zabezpečiť prostriedky k životu druhovo rovnorodou trestnou činnosťou. Opätovne ide len o hypotetické úvahy súdu, nakoľko súd neskúmal dôkladne moje majetkové pomery, hodnotu nehnuteľností, a výšku mojich príjmov, pričom som uviedol že som podnikal prostredníctvom svojej spoločnosti I., s. r. o., do roku 2006, a do môjho zadržania som bol v pracovnom pomere v spoločnosti P. s. r. o., s riadnym mesačným príjmom.»

Sťažovateľ vyjadruje nesúhlas aj s argumentáciou najvyššieho súdu obsiahnutou v napadnutom uznesení, podľa ktorej žiadosť obhajcu sťažovateľa o nahliadnutie do spisu vyhodnotil ako účelovú. Rovnako sťažovateľ nesúhlasí ani s argumentáciou najvyššieho súdu týkajúcou sa jeho možnosti poradiť sa so svojim obhajcom v priebehu 20-minútovej prestávky, počas ktorej bolo neverejné zasadnutie prerušené. Sťažovateľ tvrdí, že počas tejto prestávky nemal možnosť radiť sa s obhajcom, keďže obhajca k nemu nemal prístup, pretože bol počas tejto prestávky v osobitnej miestnosti a pod dohľadom.

Napokon sťažovateľ tvrdí, že špecializovaný súd nerozhodoval v zákonomnom zložení, čím došlo k neprípustnému zásahu do jeho základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy. Sťažovateľ zakladá toto svoje tvrdenie na základe svojho právneho názoru, podľa ktorého *„neboli splnené zákonné predpoklady na vydanie predmetného Opatrenia č. 14 [Opatrenie č. 14 k rozvrhu práce špecializovaného súdu na rok 2013 č. Spr 280/2012 z 31. júla 2013 (ďalej len „opatrenie č. 14“), pozn.], ktorým určil (predseda senátu špecializovaného súdu, pozn.) zastupujúceho člena senátu JUDr. J. B. Podľa odôvodnenia opatrenia, člen senátu Mgr. I. M. v čase konania neverejného zasadnutia dňa 01. 08. 2013, čerpal riadnu dovolenku, avšak bez ohľadu na čerpanie jeho riadnej dovolenky, tu neboli dané žiadne zákonné dôvody pre vydanie takéhoto opatrenia o zmene člena senátu.“*

Ak senát špecializovaného súdu konajúci vo veci vedenej pod sp. zn. PK-2 T/14/2013 mal vedomosť o prepustení sťažovateľa z väzby na slobodu 31. júla 2013 a mal v úmysle skúmať, či sú u neho dané dôvody väzby, mohol tak podľa sťažovateľa urobiť na najbližšom hlavnom pojednávaní, ktoré bolo nariadené na 12. august 2013.

Taktiež ani samotné určenie sudcu JUDr. J. B. zo senátu 1T v zmysle opatrenia č. 14 nebolo podľa sťažovateľa vykonané v zmysle rozvrhu práce špecializovaného súdu na rok 2013 v znení jeho dodatkov, keďže *„podľa oddielu III. zastupujúcim senátom pre senát 2 T je senát 1T v nasledujúcom poradí: JUDr. E. K., JUDr. I. K. a JUDr. J. B. Z tohto ustanovenia oddielu III. jednoznačne vyplýva, že v prípade určenia zastupujúceho sudcu je potrebné zachovať poradie a určenie v poradí JUDr. E. K., JUDr. I. K. a JUDr. J. B., a určiť druhého, prípadne tretieho v poradí, v prípade ak sú zákonné prekážky na strane sudcu určeného pred ním v danom poradí...“*

Na základe uvedenej argumentácie sťažovateľ žiada, aby ústavný súd o jeho sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„1. Postupom a rozhodnutím Špecializovaného trestného súdu z 01. 08. 2013, pod sp. zn. PK-2 T/14/2013 a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 08. 08. 2013 pod sp. zn.: 6 Tost 28/2013, boli porušené základné práva M. Š..., garantované čl. 5, ods. 1, písm. c), ods. 2 a čl. 6 ods. 1, ods. 3, písm. a) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných

slobôd a čl. 17 ods. 2 a čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd.

2. Uznesenie Špecializovaného trestného súdu z 01. 08. 2013 pod sp. zn. PK-2 T/14/2013 a Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 08. 08. 2013 pod sp. zn. 6 Tost 28/2013 sa zrušuje.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť trovy konania k rukám advokáta JUDr. O. M... a to do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Sťažovateľ namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 2, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy a čl. 38 ods. 1 listiny, ako aj práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. c), čl. 5 ods. 2 a čl. 6 ods. 1 a ods. 3 písm. a) dohovoru napadnutým uznesením špecializovaného súdu a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, ako aj napadnutým uznesením najvyššieho súdu a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu.

Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 48 ods. 1 ústavy nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Príslušnosť súdu ustanoví zákon.

Podľa čl. 38 ods. 1 listiny nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Príslušnosť súdu aj sudcu ustanoví zákon.

Podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade s konaním ustanoveným zákonom: zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby za účelom predvedenia pred príslušný súdny orgán pre dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu, alebo ak sú oprávnené dôvody domnievať sa, že je potrebné zabrániť jej v spáchaní trestného činu alebo v úteku po jeho spáchaní.

Podľa čl. 5 ods. 2 dohovoru každý, kto je zatknutý, musí byť oboznámený bez meškania a v jazyku, ktorému rozumie, s dôvodmi svojho zatknutia a s každým obvinením proti nemu.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 6 ods. 3 písm. a) dohovoru každý, kto je obvinený z trestného činu má právo byť bez meškania a v jazyku, ktorému rozumie, podrobne oboznámený s povahou a dôvodom obvinenia proti nemu.

II.1 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 17 ods. 2, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy a čl. 38 ods. 1 listiny, ako aj práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. c), čl. 5 ods. 2 a čl. 6 ods. 1 a ods. 3 písm. a) dohovoru napadnutým uznesením špecializovaného súdu a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Podstatou princípu subsidiarity je skutočnosť, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

Sťažovateľ mal právo podať proti napadnutému uzneseniu špecializovaného súdu sťažnosť (čo aj urobil), o ktorej bol oprávnený a povinný rozhodnúť najvyšší súd. Právomoc najvyššieho súdu rozhodnúť o sťažnosti sťažovateľa, v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu.

Na základe uvedeného ústavný súd túto časť sťažnosti pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

II.2 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 17 ods. 2, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy a čl. 38 ods. 1 listiny, ako aj práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. c), čl. 5 ods. 2 a čl. 6 ods. 1 a ods. 3 písm. a) dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu

Pri predbežnom prerokovaní tejto časti sťažnosti sa ústavný súd zameril na posúdenie otázky, či ju možno považovať za zjavne neopodstatnenú. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Z argumentácie obsiahnutej v sťažnosti možno námietky sťažovateľa smerujúce proti napadnutými uzneseniami špecializovaného súdu a najvyššieho súdu zhrnúť do týchto okruhov:

1. námietky smerujúce voči postupu, ktorý predchádzal vydaniu napadnutého uznesenia špecializovaného súdu (nezákonnosť postupu podľa § 120 ods. 3 Trestného poriadku, absencia „reálneho“ prepustenia sťažovateľa v inej jeho trestnej veci),
2. námietky založené na tvrdení o neprípustnom zásahu do práva na obhajobu (neumožnenie obhajcovi sťažovateľa nahliadnuť do spisu a vykonať poradu s klientom),
3. námietky týkajúce sa jednotlivých väzobných dôvodov,
4. námietka o prekročení zákonnej lehoty na rozhodnutie o väzbe,
5. námietka týkajúca sa porušenia základného práva na zákonného sudcu.

II.2.1 K námietkam smerujúcim proti postupu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého uznesenia špecializovaného súdu

Podľa § 228 ods. 2 Trestného poriadku po podaní obžaloby alebo návrhu na dohodu o vine a treste súd rozhoduje samostatne všetky otázky súvisiace s ďalším konaním a je povinný, nečakajúc na ďalšie návrhy, urobiť všetky rozhodnutia a opatrenia upravené týmto zákonom, ktoré sú potrebné na skončenie veci a na výkon súdneho rozhodnutia.

Podľa § 2 ods. 6 Trestného poriadku ak tento zákon neustanovuje inak, orgány činné v trestnom konaní a súdy konajú z úradnej povinnosti. Väzobné veci sú povinné vybavovať prednostne a urýchlene. Na obsah petícií zasahujúcich do plnenia týchto povinností orgány činné v trestnom konaní ani súd neprihliadajú.

Podľa § 120 ods. 3 Trestného poriadku obvinený môže byť predvedený aj bez predchádzajúceho predvolania, ak je to potrebné na úspešné vykonanie úkonu, najmä ak sa skrýva, nemá trvalé bydlisko, ak mu nie je možné doručiť predvolanie na adrese, ktorú uviedol.

Vychádzajúc z príslušnej časti napadnutého uznesenia špecializovaného súdu v spojení s príslušnou časťou odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu citovaných v časti I tohto uznesenia a s poukazom na citované ustanovenia Trestného poriadku, sa ústavný súd stotožňuje s argumentáciou najvyššieho súdu a zastáva názor, že

špecializovaný trestný súd pri predvedení sťažovateľa na neverejné zasadnutie konané 1. augusta 2013 postupoval v súlade so zákonom, a preto nemohol porušiť v sťažnosti označené základné práva podľa ústavy a práva podľa dohovoru.

Na podporu uvedeného záveru ústavný súd v zhode s najvyšším súdom konštatuje, že § 120 ods. 3 Trestného poriadku obsahuje len demonštratívny (nie taxatívny) výpočet dôvodov, na základe ktorých možno obvineného previesť bez predchádzajúceho predvolania na účely úspešného vykonania úkonu. Z už citovaného znenia § 120 ods. 3 Trestného poriadku možno vyvodit' len dve zákonné podmienky, ktoré musia byť na jeho uplatnenie splnené; musí ísť o obvineného a zároveň predvedenie je potrebné na úspešné vykonanie úkonu. Z príloh sťažnosti zjavne vyplýva, že sťažovateľ je podozrivý z páchania dlhodobej závažnej trestnej činnosti v rámci zločineckej skupiny a je v procesnom podstavení obžalovaného, na základe čoho možno formulovať záver, že na uplatnenie postupu podľa § 120 ods. 3 Trestného poriadku boli v preskúmvanej veci nevyhnutné zákonné podmienky splnené.

V posudzovanej veci špecializovaný súd, vychádzajúc zo svojich povinností vyplývajúcich mu z Trestného poriadku a nečakajúc na ďalšie procesné návrhy, prijal opatrenie – vydal rozkaz na predvedenie sťažovateľa v zmysle § 120 ods. 3 Trestného poriadku a nariadil jeho predvedenie na účely úspešného vykonania neverejného zasadnutia, na ktorom mala byť preskúmaná existencia dôvodov jeho väzby (a tiež obžalovaného A.) a malo byť o väzbe aj rozhodnuté.

Zásah do osobnej slobody sťažovateľa spočívajúci v jeho predvedení na neverejné zasadnutie je nepochybne z hľadiska rešpektovania zásady primeranosti a zdržanlivosti zásahov do osobnej slobody potrebné považovať za najmiernejší prostriedok obmedzenia osobnej slobody (napr. v porovnaní so zatknutím či zadržaním). Ústavný súd sa v tejto súvislosti stotožňuje s argumentáciou najvyššieho súdu, podľa ktorej síce Trestný poriadok neustanovuje maximálnu dĺžku obmedzenia osobnej slobody pri uplatnení predvedenia, ale „... je zrejmé, že musí ísť o lehotu kratšiu, ako by tomu bolo v prípade zadržania obvineného, resp. jeho zatknutia...“. Za daných okolností ani podľa názoru ústavného súdu

nešlo o svojvoľný postup smerujúci k zbaveniu osobnej slobody sťažovateľa, keďže išlo o postup, ktorý má oporu v § 253 ods. 1, § 2 ods. 6 a § 120 ods. 3 Trestného poriadku.

Vo vzťahu k námietke sťažovateľa, podľa ktorej bola jeho osobná sloboda obmedzená bez toho, aby bol predtým realizovaný príkaz predsedu senátu špecializovaného súdu sp. zn. PK-2 T 29/2013 o jeho prepustení na slobodu v inej trestnej veci, ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že najvyšší súd v napadnutom uznesení nespochybňoval zo skutkového hľadiska toto tvrdenie sťažovateľa, t. j. že k jeho prepusteniu na slobodu došlo len formálne, a nie aj reálne. Najvyšší súd sa však nestotožnil s názorom sťažovateľa, podľa ktorého *„Takéto obmedzovanie osobnej slobody bez prerušenia nemožno pritom považovať za nezákonné“*, pričom poukázal na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo veci Wenner proti Slovensko z 23. novembra 2010, sťažnosť č. 14579/05.

Sťažovateľ zastáva názor, že označené rozhodnutie ESLP nemožno na jeho trestnú vec aplikovať, keďže sa týka celkom odlišnej situácie, keď bol sťažovateľovi po prepustení z väzby na slobodu nariadený výkon trestu odňatia slobody, pričom k premiestneniu sťažovateľa došlo až 6 dní po doručení rozhodnutia, a tiež preto, že ESLP sa sťažnosťou meritórne nezaoberal, keďže táto *„bola zamietnutá ako neprijateľná, z dôvodu, že sťažovateľ nevyužil všetky dostupné vnútroštátne možnosti nápravy“*.

V nadväznosti na uvedenú argumentáciu sťažovateľa ústavný súd považoval za vhodné poukázať na relevantnú časť rozhodnutia ESLP vo veci Wenner proti Slovensku, v ktorej sa okrem iného uvádza:

„Súd ďalej konštatuje, že v rozsahu v akom je sťažnosť opodstatnená, vo vzťahu k napadnutiu uznesenia z 22. apríla 2004, sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti zrejme namietať preskúmavanie jeho námietok krajským súdom k uzneseniu z 3. septembra 2004. Je preto otázne, či splnil podmienku vyčerpania vnútroštátnych prostriedkov nápravy vo vzťahu k podstate námietok, ktoré uplatňuje podľa Dohovoru. Akokoľvek, Súd konštatuje, že nie je potrebné osobitne rozhodovať o tejto otázke nakoľko relevantná časť sťažnosti je v každom prípade neprijateľná z nasledovných dôvodov.

... Súd konštatuje, že sťažovateľ bol umiestnený do väzby v zmysle článku 5 ods. 1 písm. c) Dohovoru uznesením o vzatí do väzby zo 6. decembra 2003.

Súd taktiež konštatuje, že uznesením z 22. apríla 2004 bol sťažovateľ prepustený z väzby a zároveň dodaný do výkonu trestu v zmysle článku 5 ods. 1 písm. a).

Uznesenie z 22. apríla 2004 malo byť vykonané 7. mája 2004. Avšak vzhľadom na prevoz sťažovateľa z ústavu na výkon väzby do ústavu na výkon trestu odňatia slobody, bolo vykonané až 13. mája 2004, čo strany nepopreli.

V rozsahu, v akom boli skutkové okolnosti predmetnej sťažnosti predložené, Súd konštatuje, že inštitúcia, v ktorej bol sťažovateľ pozbavený slobody nie je sama osebe rozhodujúca pre posúdenie právneho režimu, podľa ktorého bol zadržaný na účely Dohovoru...

... Z uvedeného vyplýva, že skutočnosť, že sťažovateľ bol fyzicky prevezený z ústavu na výkon väzby do ústavu na výkon trestu o šesť dní neskôr, nemala žiaden materiálny vplyv na skončenie jeho výkonu trestu odňatia slobody podľa článku 5 ods. 1 písm. a) Dohovoru a v dôsledku toho ani na to, kedy začal.

Súd na rozdiel od tvrdení sťažovateľa taktiež konštatuje, že príkaz na prepustenie sťažovateľa z väzby a jeho vzatie do výkonu trestu z 22. apríla 2004 nijakým spôsobom nenaznačuje, že sťažovateľ mal byť prepustený, ale jednoducho bol iba prevezený z ústavu na výkon väzby do ústavu na výkon trestu. “.

Na rozhodnutie vo veci Wenner proti Slovensku sa poukazuje aj v publikácii KMEC, J.- KOSAŘ, D. – KRATOCHVÍL, J. – BOBEK, M. *Velké komentáře. Evropská úmluva o lidských právech*. Praha : C. H. Beck, 2012, s. 506. Na s. 506 sa uvádza: «Požadavek „být ihned předveden před soudce“ se vztahuje i na případy, kdy je do vazby znovu brán obviněný, který byl předtím z vazby propuštěn za současného přijetí záruky (Bergman proti Estonsku, rozsudek, 29. 5. 2008, č. 38241/04, § 45). ESLP však neshledal porušení tohto požiadavku v prípade, kdy stěžovatel byl formálně propuštěn z vazby, aby bylo zároveň nařízeno jeho dodání do výkonu trestu odnětí svobody v délce čtyř měsíců, přičemž před vypršením trestu soud na žádost prokuratury rozhodl (bez přítomnosti stěžovatele), že po vypršení trestu se bere opět do vazby (Wenner proti Slovensku, rozhodnutí, 23. 11. 2010, č. 14579/05, oddíl).».

Vychádzajúc z citovanej časti rozhodnutia Wenner proti Slovensku (ale i *Bergman proti Estónsku*), možno formulovať záver, že postup špecializovaného súdu pri predvedení sťažovateľa *obstojí aj z hľadiska judikatúry* ESLP. Z citovaného totiž okrem iného vyplýva, že aj keď ESLP označil sťažnosť vo veci Wenner proti Slovensku za neprijateľnú, k otázke, ktorá je relevantná v tomto konaní, formuloval meritórny názor, pričom podľa názoru ústavného súdu tento názor ESLP je aplikovateľný aj na konkrétne okolnosti trestnej veci sťažovateľa, teda na postup pri jeho predvedení na verejné zasadnutie na účely následného rozhodnutia o jeho väzbe. Ústavný súd preto tento postup hodnotí ako zákonný a z ústavného hľadiska akceptovateľný a udržateľný.

Na základe uvedeného ústavný súd považuje sťažnosť sťažovateľa vo vzťahu k na tomto mieste preskúmvanej námietke za zjavne neopodstatnenú, čo zakladá dôvod na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

II.2.2 K námietkam, v zmysle ktorých došlo k neprípustnému zásahu do práva na obhajobu

Sťažovateľ tvrdí, že špecializovaný súd tým, že neumožnil jeho obhajcovi nahliadnúť po začatí verejného zasadnutia do spisu a tiež neumožnil jeho obhajcovi vykonať poradu s ním, neprípustne zasiahol do viacerých jeho práv — „*najmä práva na obhajobu, práva na spravodlivý proces, princíp rovnosti zbraní a kontradiktórnosť konania, nakoľko mi bolo znemožnené sa vyjadriť k dôkazom a prakticky mi ani neboli predložené*“.

V záujme objektívneho preskúmania tejto časti sťažnosti sa ústavný súd oboznámil s príslušnou časťou zvukového záznamu z verejného zasadnutia špecializovaného súdu konaného 1. augusta 2013 v trestnej veci sťažovateľa (ide o časť, na ktorú poukazuje v sťažnosti aj sťažovateľ, pozn.), z ktorej zjavne vyplýva, že v jeho úvodnej časti obhajca sťažovateľa požiadal, aby mu bol predložený spis, ako aj návrh, na základe ktorého súd na tomto verejnom zasadnutí koná, a tiež rozkaz na predvedenie sťažovateľa, pričom žiadal aj o to, aby mu následne po oboznámení sa s požadovanými materiálmi bola umožnená porada so sťažovateľom. Obhajca sťažovateľa taktiež uviedol, že chce položiť otázku

prokurátorovi, či boli zo strany súdu prokurátorovi doručené nejaké písomnosti týkajúce sa neverejného zasadnutia.

Ústavný súd sa oboznámil aj s tou časťou zvukového záznamu, v ktorej predsedníčka senátu špecializovaného súdu podala správu o stave veci a oboznámila prítomných s viacerými listinami (tieto sú podrobne vymenované na s. 14 napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, pozn.) vrátane opatrenia, ktorým nariadila vo veci sp. zn. PK-2 T 14/2013 termín neverejného zasadnutia na 1. august 2013 o 9.00 h (jeho predmetom malo byť konanie a rozhodovanie o väzbe obžalovaných), ako aj s tým, že na to, aby toto konanie nebolo zmarené a aby úkon bol úspešne vykonaný bez predchádzajúceho predvolania obžalovaných, teda z dôvodu vyplývajúceho z § 120 ods. 3 Trestného poriadku (predsedníčka senátu pri oboznamovaní poukázala nesprávne aj na § 120 ods. 1 Trestného poriadku, čo najvyšší súd špecializovanému súdu v napadnutom uznesení vytkol, pozn.) požiadala policajný orgán podľa § 120 ods. 4 Trestného poriadku z dôvodu podľa § 120 ods. 3 Trestného poriadku o predvedenie oboch obžalovaných, ako aj rozkazov na predvedenie obžalovaných, ktorých znenie prečítala.

Po podaní správy a oboznámení s už uvedenými skutočnosťami dala predsedníčka senátu procesným stranám možnosť vyjadriť sa k oboznámeným skutočnostiam. Obhajca sťažovateľa sa vo svojom vyjadrení stotožnil s prednesom obhajcu obžalovaného A. a nad rámec toho poukázal na skutočnosť, že sťažovateľ nebol v skutočnosti prepustený na slobodu z predchádzajúceho výkonu väzby v inej trestnej veci. Následne sa vyjadrili k oboznámeným skutočnostiam obžalovaní a potom špecializovaný súd prerušil neverejné zasadnutie na 17 minút. Po prestávke neverejné zasadnutie pokračovalo prednesom predsedníčky senátu a následne špecializovaný súd pristúpil k výsluchu obžalovaných, pričom obhajca sťažovateľa už nezopakoval svoju žiadosť o poradu so svojím klientom (sťažovateľom) a ani sa už nedomáhal predloženia spisu.

Je nesporné, a sťažovateľ v sťažnosti túto skutočnosť ani nenamieta, že jeho obhajca mal k dispozícii kompletnú kópiu vyšetrovacieho spisu, o ktorú požiadal po ukončení vyšetrovania. Sťažovateľ, ako aj jeho obhajca taktiež disponovali obžalobou a obaja sa

zúčastnili verejného zasadnutia špecializovaného súdu konaného 8. júla 2013, na ktorom bola obžaloba predbežne prerokovaná.

Je taktiež nepochybné, že špecializovaný súd nemohol vyhovieť žiadosti obhajcu sťažovateľa o predloženie návrhu, na základe ktorého špecializovaný súd 1. augusta 2013 konal o väzbe, pretože žiadny takýto návrh neexistoval, keďže súd konal ex offo, t. j. bez návrhu. Pokiaľ ide o rozkaz na predvedenie sťažovateľa na neverejné zasadnutie, s týmto boli strany konania oboznámené predsedníčkou senátu špecializovaného súdu jeho prečítaním, pričom sa oboznámili aj s ďalšími listinami súvisiacimi s konaním neverejného zasadnutia.

Z dosiaľ uvedeného zjavne vyplýva, že obhajca sťažovateľa bol oboznámený s celým obsahom vyšetrovacieho spisu, ako aj s obžalobou (týmto disponoval) a tiež so skutočnosťami, ktoré tvorili obsah verejného zasadnutia špecializovaného súdu z 8. júla 2013, na ktorom bola predbežne prerokovaná obžaloba, pričom s ďalšími relevantnými listinami bol podrobne oboznámený na neverejnom zasadnutí špecializovaného súdu. Za týchto okolností neexistuje podľa názoru ústavného súdu medzi namietaným neumožnením obhajcovi sťažovateľa nahliadnuť do vyšetrovacieho spisu a obsahom práva na obhajobu, ktorého vyslovenia porušenia sa sťažovateľ domáha, taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by ústavný súd po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o jeho porušení.

Rovnako nedošlo podľa názoru ústavného súdu k neprípustnému zásahu do práva na obhajobu a ani iných v sťažnosti označených práv z dôvodu, že predsedníčka senátu nevyhovela žiadosti obhajcu sťažovateľa o uskutočnenie porady so sťažovateľom. Zo zvukového záznamu totiž vyplýva, že obhajca sa domáhal porady so sťažovateľom ihneď po otvorení neverejného zasadnutia, t. j. vtedy, keď (ako vyplýva zo zvukového záznamu) ešte nebolo zrejmé, na základe čoho (akého návrhu alebo podnetu) špecializovaný súd uskutočňuje neverejné zasadnutie, a preto sa domáhal nahliadnutia do spisu a následne aj porady s klientom.

Z už uvedeného vyplýva, že osoby prítomné na neverejnom zasadnutí vrátane sťažovateľa a jeho obhajcu, boli podrobne oboznámené s opatrením, ktorým bol vo veci sp. zn. PK-2 T 14/2013 nariadený termín neverejného zasadnutia na 1. august 2013 o 9.00 h, predmetom ktorého malo byť konanie a rozhodovanie o väzbe obžalovaných, ako aj s tým, že na účely, aby toto konanie nebolo zmarené a aby úkon bol úspešne vykonaný, bez predchádzajúceho predvolania obžalovaných požiadala predsedníčka senátu policajný orgán z dôvodov vyplývajúcich z § 120 ods. 3 Trestného poriadku o predvedenie oboch obžalovaných, predsedníčka senátu oboznámila účastníkov neverejného pojednávania tiež s rozkazmi na predvedenie obžalovaných. Po oboznámení s uvedenými skutočnosťami dostali strany (teda aj sťažovateľ a jeho obhajca) možnosť vyjadriť sa k oboznámeným skutočnostiam. Sťažovateľ ani jeho obhajca už ale po oboznámení so skutočnosťami, ktoré obhajca chcel zistiť nahliadnutím do spisu, nepožiadali o možnosť porady, hoci nepochybne tak mohli urobiť. Tento ich postup (nevyužitie možnosti požiadať o poradu) vedie k logickému záveru, že obhajca sťažovateľa po oboznámení s už uvedenými skutočnosťami už poradu so sťažovateľom nepovažoval za potrebnú. Tomuto záveru nasvedčuje aj skutočnosť, že sťažovateľ ani jeho obhajca nepožiadali o možnosť porady ani pred výsluchom sťažovateľa a rovnako ani po skončení výsluchov, keď sa predsedníčka senátu opýtala, či strany potrebujú čas na prípravu záverečných návrhov alebo na poradu s obžalovanými, pričom nikto o túto poradu neprejavil záujem.

Na základe uvedeného ústavný súd zastáva názor, že aj námietky sťažovateľa smerujúce proti porušeniu práva na obhajobu možno považovať za nedôvodné, čo zakladá dôvod na odmietnutie sťažnosti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

II.2.3 K námietkam týkajúcim sa jednotlivých väzobných dôvodov

Sťažovateľ vo vzťahu k väzobnému dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku (tzv. úteková väzba) namieta, že tento dôvod nie je daný, keďže všeobecné súdy neuviedli nijaké konkrétne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali útekovú väzbu. Sťažovateľ argumentuje, že skutkový záver špecializovaného súdu, podľa ktorého sa zdržiaval na

viacerých miestach, nie je preukázaný, keďže sa zdržiaval na adrese svojho trvalého pobytu a na adrese B., kde vlastní nehnuteľnosť. Za nezákonné považuje sťažovateľ odôvodňovanie útekovej väzby tým, že je bezdetný a slobodný.

Ústavný súd konštatuje, že z výpovede sťažovateľa, ako aj zo skutočností ním uvádzaných v sťažnosti vyplýva, že sa pred vzatím do väzby v inej trestnej veci zdržiaval minimálne na dvoch miestach, a to na adrese trvalého pobytu v M., ako aj na adrese v B., t. j. zdržiaval sa na viacerých miestach. Pokiaľ všeobecné súdy poukázali na skutočnosť, že sťažovateľ je bezdetný a slobodný, z tejto mohli vyvodiť iba ten záver, že u sťažovateľa súd „nezistil povinnosti takého charakteru, ktoré by ho viazali na jedno konkrétne miesto“. Špecializovaný súd navyše v súvislosti s dôvodmi útekovej väzby poukázal aj na výpoveď svedka V. M., ktorý uviedol, že v rámci skupiny mali dohodnutý postup v prípade vznesenia obvinenia tak, že členovia skupiny mali obmedziť vzájomné kontakty, vypnúť telefóny a utajiť miesto pobytu.

Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd zastáva názor, že tak špecializovaný súd, ako aj najvyšší súd ústavne akceptovateľným spôsobom odôvodnili existenciu väzobného dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku.

Vo vzťahu k dôvodom väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sťažovateľ taktiež tvrdí, že v jeho veci konajúce všeobecné súdy neuviedli žiadnu konkrétnu skutočnosť, ktorá by mala preukazovať, že bude pokračovať v páchaní trestnej činnosti, pričom pokiaľ všeobecné súdy v napadnutých uzneseniach poukázali na jeho majetkové pomery, tieto dôkladne neskúmali a ide len o ich úvahy.

Ústavný súd konštatuje, že špecializovaný súd pri odôvodnení napadnutého uznesenia vychádzal zo skutočností zistených pri výsluchu sťažovateľa, ktorý uviedol, že jeho príjem zo zamestnaneckého pomeru v spoločnosti P. s. r. o., kde bol zamestnaný pred vzatím do väzby v inej trestnej veci, predstavoval 600 € mesačne, a tiež uviedol, že je vlastníkom bytu v B. Z informácií poskytnutých sťažovateľom špecializovaný súd vyvodil záver, že majetkové pomery sťažovateľa (vlastníctvo bytu v B.) nezodpovedajú jeho

príjmom z legálnej pracovnej činnosti (600 € mesačne). Takúto úvahu špecializovaného súdu, s ktorou sa stotožnil v napadnutom uznesení aj najvyšší súd, nemožno podľa názoru ústavného súdu s prihliadnutím na povahu, rozsiahlosť, závažnosť a dlhodobé páchanie trestnej činnosti kladenej podľa obžaloby sťažovateľovi za vinu považovať za arbitrárnu, prípadne za ústavne neudržateľnú.

Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd zastáva názor, že tak špecializovaný súd, ako aj najvyšší súd ústavne akceptovateľným spôsobom odôvodnili existenciu väzobného dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Napokon v súvislosti s jednotlivými dôvodmi väzby sťažovateľ poukazuje na skutočnosť, že v inej svojej trestnej veci bol vo väzbe z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, a preto mu nie je zrejmé, na základe čoho sa dôvody väzby zmenili počas výkonu väzby v Ústave na výkon väzby v I.

Aj vo vzťahu k tejto námietke ústavný súd považuje z ústavného hľadiska za akceptovateľnú argumentáciu najvyššieho súdu, podľa ktorej v sťažovateľom označenom prípade ide o inú trestnú vec – vec vedenú špecializovaným súdom pod sp. zn. PK-2 T 14/2013, pričom v tejto trestnej veci všeobecné súdy samostatne posudzovali existenciu väzobných dôvodov a opodstatnenosť väzobného stíhania sťažovateľa, a to s prihliadnutím na charakter stíhanej trestnej činnosti a celkovo na konkrétnosti danej trestnej veci a účely konania. V prípade, na ktorý sťažovateľ poukazuje, nešlo o konanie o zmene dôvodov už existujúcej (už prebiehajúcej) väzby, ale išlo o prvotné konanie o väzbe v inej trestnej veci sťažovateľa.

II.2.4 K námietke prekročenia zákonnej lehoty na rozhodnutie o väzbe

V súvislosti s námietkou, že bola prekročená lehota na rozhodnutie o väzbe, sťažovateľ uvádza, že *„Pokiaľ by aj v teoretickej rovine prichádzalo do úvahy rozhodnutie o väzbe podľa § 71 ods. 1 písm. a), c) Trestného poriadku, tak v zmysle § 73 ods. 5 Trestného poriadku došlo k prekročeniu zákonnej lehoty, pretože pri obzvlášť závažných*

trestných činoch rozhodnutie o väzbe musí byť obžalovanému oznámené do 72 hodín od času dodaniu súdu. Inak musí byť prepustený na slobodu. Z tohto dôvodu, je dôležité upozorniť, že moja väzba v prípravnom konaní skončila dňa 15. 06. 2012, a z tohto dôvodu uplynula zákonná 72 hodinová lehota na rozhodnutie o mojej väzbe. Plynutie lehoty sa neprerušuje.“.

Podľa § 73 ods. 5 Trestného poriadku predseda senátu alebo v prípravnom konaní sudca pre prípravné konanie, ktorý prevzal zatknutého obvineného, musí do 48 hodín a pri obzvlášť závažných zločinoch do 72 hodín od jeho prevzatia obvineného vypočítať a rozhodnúť o jeho vzatí do väzby alebo ho prepustiť na slobodu; pritom postupuje primerane podľa § 72 ods. 2. Ak nebolo uznesenie o vznesení obvinenia obvinenému v konaní dosiaľ oznámené, doručí mu rovnopis uznesenia sudca pre prípravné konanie pred výsluchom; doručenie sudcom pre prípravné konanie má rovnaké účinky ako oznámenie uznesenia orgánom, ktorý uznesenie o vznesení obvinenia vydal a sťažnosť proti nemu môže obvinený podať aj do zápisnice o výsluchu pred sudcom pre prípravné konanie. Ak prokurátor nebol pri výsluchu prítomný, doručí mu sudca pre prípravné konanie zápisnicu o výsluchu obvineného.

V nadväznosti na argumentáciu sťažovateľa ústavný súd v zhode s najvyšším súdom konštatuje, že ustanovenia § 73 Trestného poriadku sa týkajú príkazu na zatknutie. Na sťažovateľa ale nebol vydaný príkaz na zatknutie, keďže jeho osobná sloboda bola obmedzená na účely zabezpečenia jeho predvedenia postupom podľa § 120 ods. 3 a 4 Trestného poriadku. Už z tejto skutočnosti (samej osebe) vyplýva, že na väzobnú vec sťažovateľa sa nevzťahujú ustanovenia § 73 Trestného poriadku, na ktoré sťažovateľ poukazuje.

Z dokumentácie priloženej k sťažnosti zjavne vyplýva, že osobná sloboda sťažovateľa bola obmedzená 31. júla 2013 o 14.40 h, pričom špecializovaný súd o jeho väzbe rozhodol na neverejnom zasadnutí nasledujúceho dňa, t. j. 1. augusta 2013.

Ústavný súd poukazuje vo vzťahu k tejto námietke tiež na (už citovanú) relevantnú časť napadnutého uznesenia, v ktorej najvyšší súd uvádza: „*Pri použití predmetného inštitútu nepochybne dochádza k obmedzovaniu osobnej slobody obvineného. Hoci maximálna možná dĺžka takéhoto obmedzenia nie je v zákone explicitne stanovená, je zrejmé, že musí ísť o lehotu kratšiu, ako by tomu bolo v prípade zadržania obvineného, resp. jeho zatknutia na základe príkazu na zatknutie, ktorých aplikácia inak mimochodom v posudzovanej veci vzhľadom na nesplnenie zákonných podmienok neprichádzala do úvahy. Možno uviesť, že kým väzba predstavuje najzávažnejší zásah do osobnej slobody obvineného, predvedenie je z tohto pohľadu zásahom najmiernejším.*“

Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd považuje námietku sťažovateľa, podľa ktorej došlo v jeho prípade k prekročeniu lehoty ustanovenej pre rozhodovanie o väzbe, za zjavne neopodstatnenú, keďže o jeho väzbe bolo rozhodnuté do 24 hodín od obmedzenia jeho osobnej slobody.

II.2.5 K námietke porušenia základného práva na zákonného sudcu

Napokon sťažovateľ namieta, že špecializovaný súd nerozhodoval o jeho väzbe v zákonom zložení, čím došlo k neprípustnému zásahu do jeho základného práva na zákonného sudcu.

Vo vzťahu k tejto skupine námietok ústavný súd v prvom rade poznamenáva, že sťažovateľ ich prvýkrát uplatnil až v sťažnosti adresovanej ústavnému súdu. Porušenie svojho základného práva na zákonného sudcu sťažovateľ totiž nenamietal ani v priebehu neverejného zasadnutia špecializovaného súdu konaného 1. augusta 2013, s obsahom ktorého sa ústavný súd oboznámil (zápisnica z neverejného zasadnutia konaného 1. augusta 2013), ani v sťažnosti smerujúcej proti napadnutému uzneseniu špecializovaného súdu, ktorú zahlásil ihneď po vyhlásení napadnutého uznesenia špecializovaného súdu na jeho neverejnom zasadnutí; obhajca sťažovateľa túto sťažnosť priamo na neverejnom zasadnutí špecializovaného súdu konanom 1. augusta 2013 do zápisnice aj stručne odôvodnil

a následne odôvodnenie doplnil v písomnom podaní z 5. augusta 2013, ktoré bolo najvyššiemu súdu doručené 6. augusta 2013.

V nadväznosti na uvedené zistenie ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity svojej právomoci rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, ktorého podstata a zmysel je založený na tom, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05). V judikatúre ústavného súdu sa ustálil právny názor, podľa ktorého v prípadoch, keď sťažovatelia v rámci ochrany svojich základných práv a slobôd uplatnia v konaní pred ústavným súdom argumentáciu, ktorú mohli predniesť, ale nepredniesli v konaní pred všeobecnými súdmi, ústavný súd na posúdenie ich sťažností, resp. jej časti nemá právomoc (m. m. III. ÚS 135/03, III. ÚS 201/04, IV. ÚS 266/08).

Ak teda sťažovateľ v posudzovanej veci neuplatnil v konaní pred všeobecnými súdmi námietky smerujúce k porušeniu jeho základného práva na zákonného sudcu, ktoré uvádza v sťažnosti doručenej ústavnému súdu, nespĺnil základný ústavný predpoklad, aby bola založená právomoc ústavného súdu na prerokovanie tejto časti jeho sťažnosti. Táto skutočnosť zakladá dôvod na odmietnutie príslušnej časti sťažovateľovej argumentácie z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu.

Napriek uvedenému záveru ústavný súd považuje k námietkam sťažovateľa smerujúcim k neprípustnému zásahu do jeho základného práva na zákonného sudcu za potrebné uviesť aj ďalšie skutočnosti, ktoré signalizujú, že tieto námietky možno odmietnuť aj ako zjavne neopodstatnené.

Sťažovateľ tvrdí, že na vydanie opatrenia č. 14 predsedu špecializovaného súdu neboli splnené zákonné predpoklady, pretože člen príslušného senátu Mgr. I. M. v čase konania neverejného zasadnutia (1. augusta 2013) čerpal riadnu dovolenku, pričom nič

nebránilo špecializovanému súdu, aby rozhodol o väzbe sťažovateľa v zákonom zložení senátu neskôr, na hlavnom pojednávaní určenom na 12. august 2013, keď už bol riadny člen senátu Mgr. I. M. prítomný.

Ústavný súd sa oboznámil s opatrením č. 14 predsedu špecializovaného súdu, ako aj s rozvrhom práce špecializovaného trestného súdu na rok 2013 a v tejto súvislosti poukazuje na ustanovenia II. oddielu rozvrhu práce špecializovaného súdu na rok 2013, v časti označenej nadpisom „*Určenie spôsobu zastupovania senátov, sudcov, samosudcov, predsedov senátov a súdnych úradníkov*“, v ktorej sa uvádza:

„Ak v prejednávanej veci je vylúčený sudca, samosudca, alebo súdny úradník, v prípade náhlej prekážky brániacej sudcovi, samosudcovi alebo súdnemu úradníkovi vykonať jednotlivé úkony po dobu kratšiu ako šesť týždňov a v prípade zmeny v personálnom obsadení súdu sa spôsob zastupovania sudcov, samosudcov, a súdnych úradníkov riadi podľa pravidiel určených v oddieli III. tohto rozvrhu.

V prípade, ak sudcovi, samosudcovi, alebo súdnemu úradníkovi odpadne náhla prekážka, ktorá mu bránila vykonať jednotlivé úkony vo veci po dobu kratšiu ako šesť týždňov, prerozdelené veci sa im po ich návrate opätovne pridelia.“

Z § 2 ods. 6 druhej vety Trestného poriadku vyplýva, že orgány činné v trestnom konaní sú povinné vybavovať väzobné veci prednostne a urýchlene.

Keďže osobná sloboda sťažovateľa bola obmedzená 31. júla 2013 o 14.40 h, nezodpovedalo by zákonom ustanovenej požiadavke na prednostné a urýchlené rozhodovanie o väzbe, aby sa v prípade sťažovateľa o jeho väzbe rozhodlo až na verejnom pojednávaní nariadenom na 12. august 2013.

Z dosiaľ uvedeného je zrejmé, že sudca – člen senátu Mgr. I. M. v čase konania neverejného zasadnutia 1. augusta 2013 čerpal riadnu dovolenku, teda išlo u neho o náhlu prekážku, ktorá mu bránila zúčastniť sa neverejného zasadnutia, a preto existoval dôvod na určenie sudcu, ktorý ho má zastúpiť v súlade s platným rozvrhom práce.

Sťažovateľ ďalej v súvislosti s opatrením č. 14 k rozvrhu práce špecializovaného trestného súdu na rok 2013 namieta, že ani samotné určenie sudcu JUDr. J. B. zo senátu 1 T za zastupujúceho sudcu v zmysle tohto opatrenia nezodpovedalo rozvrhu práce špecializovaného súdu na rok 2013 v znení jeho dodatkov, keďže podľa oddielu III zastupujúcim senátom pre senát 2 T je senát 1 T v nasledujúcom poradí: JUDr. E. K., JUDr. I. K. a JUDr. J. B. Podľa názoru sťažovateľa bolo potrebné pri určení zastupujúceho sudcu v jeho veci zachovať v rozvrhu práce určené poradie zastupujúcich sudcov.

V ustanovení oddielu III rozvrhu práce špecializovaného súdu na rok 2013, ktoré je označené nadpisom „*Zastupovanie v senáte*“, sa uvádza: „*V rámci senátov je určené poradie sudcov zastupujúcich riadiaceho predsedu senátu počas jeho neprítomnosti na pracovisku, s cieľom zabezpečiť riadny a nepretržitý výkon súdnictva v jednotlivých veciach.*“

V ustanovení oddielu III rozvrhu práce špecializovaného súdu na rok 2013, ktoré je označené nadpisom „*Zastupovanie senátov*“, sa uvádza: „... *senát 2 T: zastupujúci senát v poradí: senát 1 T, senát 4 T, senát 3 T.*“

V ustanovení oddielu III rozvrhu práce špecializovaného súdu na rok 2013, ktoré je označené nadpisom „*Zloženie senátov*“, sa uvádza: „... *zastupujúci senát: 1 T v poradí: JUDr. E. K., JUDr. I. K., JUDr. J. B.*“

V súvislosti s námietkou sťažovateľa týkajúcou sa namietaného zásahu do základného práva na zákonného sudcu ústavný súd požiadal o vyjadrenie predsedu špecializovaného súdu, ktorý v reakcii na túto žiadosť v prípise z 13. novembra 2013 uviedol, že po prešetrení predmetnej veci zistil, že dňa 31. júla 2013 sudca JUDr. I. K. čerpal riadnu dovolenku a sudca JUDr. E. K. nebol prítomný na pracovisku a nebol ani telefonicky zastihnuteľný. Z tohto dôvodu predseda špecializovaného súdu určil za zastupujúceho sudcu senátu 1 T sudcu JUDr. B.

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní časť sťažnosti sťažovateľa smerujúcej proti napadnutému uzneseniu špecializovaného súdu odmietol

podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti, ako aj z dôvodu nedostatku svojej právomoci (vo vzťahu k námietke smerujúcej proti porušeniu základného práva na zákonného sudcu, pozn.).

Po odmietnutí sťažnosti ako celku bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa na ochranu ústavnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. decembra 2013